

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: B. S.**, bytem „X“, proti **žalovanému: České správě sociálního zabezpečení**, Křížová 25, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2011, č.j. „X“,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8.11.2011, č.j. „X“, **se zrušuje pro vady řízení** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2011, č.j. „X“, kterým bylo změněno rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2011, č.j. „X“, tak, že žalobci se od 12.11.2010 přiznává starobní důchod podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) ve výši 7 472 Kč měsíčně, přičemž od ledna 2011 náleží žalobci starobní důchod ve výši 7 739 Kč měsíčně. Ve zbytku bylo rozhodnutí ze dne 11.2.2011 potvrzeno.

Žalobce v žalobě namítl, že nesouhlasí s finančními částkami uváděnými v rozhodnutí o starobním důchodu, jelikož byly vypočteny z nižšího osobního vyměřovacího základu, úhrnem nižšího průměru ročních vyměřovacích základů a tím došlo ke zkrácení práva žalobce na správné dávky důchodového pojištění. Vyměřovací základ za rok 2003 měl být vyšší o 54 000,- Kč příjmu za srpen roku 2003 zdaněného daní z příjmu fyzických osob částkou ve výši 13 215,- Kč a částkou 2 430,- Kč zdravotního pojištění a v souladu s ustanovením § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení (dále jen „zákon

a pojistném“) podléhá i tento příjem důchodovému pojištění. Žalobce se dále přiklání k názoru, že finanční částka 8 885,- Kč vyplacená dle kolektivní smlouvy za březen 2004 je třináctým platem a měla být také započtena do vyměřovacího základu za rok 2003. Žalobce se snaží v souladu s ustanovením § 6 odst. 4 písm. a) bod 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „SocZab“) a dle ustanovení § 5 písm. a) bod 4 SocZab o nápravu, ale bez uspokojivého výsledku. Žalovaný klasifikoval příjem žalobce ve výši 54 000,- Kč jako tzv. odchodné, avšak neodůvodnil to žádným platným zákonným ustanovením. Žalovaný se přiklonil k vyjádření bývalého zaměstnavatele v neprospěch žalobce a nevzal v úvahu v námitkách předložené fotokopie listinných důkazů o zdaněných příjmech za rok 2003. Rozhodnutí I. a II. stupně jsou tak nezákonná.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že se prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem obrátil na bývalého zaměstnavatele Spolek pro chemickou a hutní výrobu, akciová společnost, který dne 16.2.2012 vyhotovil vyjádření, ve kterém sdělil, že žalobci byla v srpnu 2003 vyplacena odměna při skončení pracovního poměru ve výši 54 000,- Kč, která však nepodléhala odvodu sociálního pojištění, a proto nebyla zahrnuta do vyměřovacího základu na evidenčním listu důchodového pojištění. Vzhledem k tomu, že žalovaný je dle § 35a a § 37 odst. 1 SocZab vázán potvrzením zaměstnavatele ze své evidence a zaměstnavatel správnost evidenčního listu žalobce potvrdil, nelze žalobci hodnotit jiné částky, než které jsou uvedeny na evidenčním listu ze dne 15.12.2003. Tyto skutečnosti byly zaměstnavatelem žalobce uvedeny již v potvrzení ze dne 14.7.2011. Pokud tedy žalobce nesouhlasí s vyměřovacím základem za rok 2003, musí se obrátit na zaměstnavatele. K částce 8885,- Kč žalovaný uvedl, že dle přiloženého potvrzení, výplatního dokladu žalobce, a na základě ověření u zaměstnavatele žalobce, se jedná o vrácení daní za rok 2003, které ve smyslu ustanovení § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění nepatří do vyměřovacího základu.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že vyjádření žalovaného považuje za zavádějící, pokud uvádí, že okresní správa sociálního zabezpečení a žalovaný nejsou oprávněni hodnotit a rozhodovat o správnosti údajů na evidenčních listech. Poukázal na ustanovení § 6 odst. 4 písm. a) bod 3 SocZab, dle kterého rozhoduje okresní správa sociálního zabezpečení ve sporu mezi občanem a zaměstnavatelem o správnosti zápisu v evidenčním listu důchodového pojištění. Žalobce se několikrát obrátil na zaměstnavatele se žádostí o nápravu, ale bezúspěšně.

Následně přípisem ze dne 3.8.2012 sdělil žalovaný, že dne 31.7.2012, č.j. 501 025 192, bylo vydáno rozhodnutí č. II, kterým bylo vyhověno námitce žalobce uplatněné v žalobě a navrhl postup podle § 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů dále jen („s.ř.s.“). Žalobce přípisem ze dne 4.9.2012 však sdělil, že ho žalovaný svým postupem dosud plně neuspokojil, a proto soud pokračoval v řízení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě

nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 věty první s.ř.s.). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které je povinen zkoumat bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. I přesto, že žalovaný vydal nové rozhodnutí ze dne 31.7.2012, kterým zahrnul do vyměřovacího základu i částku 54 000 Kč za rok 2003, žalobou napadené rozhodnutí zůstalo nedotčeno a soud ho mohl v plném rozsahu přezkoumat.

Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou ve své žalobě zpochybnil žalobce, neboť poukázal na to, že nebylo řádně odůvodněno, proč je částka 54 000,- Kč považována za odchodné.

Má-li být jakékoli rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti však s.ř.s. nestanoví, a proto je třeba vycházet z toho, co vytvořila dosavadní správní judikatura.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění správního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003 - 75, www.nssoud.cz).

Není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uvedenou v námitkách a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ námitek. Správní orgán musí uvést, v čem konkrétně nesprávnost argumentace účastníka řízení spočívá (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, www.nssoud.cz).

Žalovaný nejprve poukázal ve svém žalobou napadeném rozhodnutí na námitku žalobce, ve které nesouhlasil s vyměřovacím základem za rok 2003, neboť se domnívá, že by měl být vyšší o 54 000,- Kč, které dostal jako odměnu v srpnové výplatě a o 8 885 Kč, které obdržel jako dodatečnou výplatu za rok 2003 v březnu 2004. Dále na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí parafrázoval ustanovení § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění v němž je uvedeno, že vyměřovacím základem za dobu po 31.12.1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zákona o pojistném. Dále parafrázoval znění ustanovení § 5 odst. 1 a odst. 2 písm. c) bod 10 zákona o pojistném, ve znění účinném do 31.12.2003, a uzavřel, že z uvedeného vyplývá, že do vyměřovacího základu zaměstnance se mimo jiné nezahrnuje odchodné. Dále uvedl, že dle přiloženého potvrzení a na základě ověření u zaměstnavatele žalobce se v případě částky 8 885,- Kč jedná o vrácení daní za rok 2003, které ve smyslu § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění nepatří do vyměřovacího základu.

Z uvedeného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není patrné, jaké úvahy vedly žalovaného k závěru, že částka ve výši 54 000,- Kč, která je uvedena v dohodě o rozvázání pracovního poměru ze dne 29.8.2003 a tam označena jako „odměna“, která náleží zaměstnanci po podpisu této dohody, je odchodným ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. c) bod 10 zákona o pojistném. V této souvislosti soud poukazuje na to, že odchodné je institut spojovaný se služebním poměrem či veřejnými funkcemi (např. § 98 zákona č. 218/2002 Sb., služební zákon, § 8 zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv, § 140 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, a další). Proč je uvedená částka takto kvalifikována, není ze žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé.

Rovněž není ze správního spisu předloženého žalovaným patrné, které konkrétní podklady ze spisu má žalovaný na mysli, pokud je označil ve vztahu ke klasifikaci částky 8 885,- Kč jako „přiložené potvrzení“ a „ověření u zaměstnavatele“, neboť z takto obecně označených podkladů nelze dojít k závěru, které konkrétní doklady ve spise založené vedly žalovaného k závěru, že uvedená částka nepatří do vyměřovacího základu. Soud v tomto směru poznamenává, že nemůže přihlížet k dodatečnému upřesňování odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí prezentovaného ve vyjádření žalovaného (srov. rozsudky NSS ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71; ze dne 13. 10. 2004, č.j. 3 As 51/2003-5; ze dne 18.9.2003, č.j. 1 A 629/2002-25, www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že uvedeným „přiloženým potvrzením“ byl myšlen výplatní doklad žalobce, dle soudu se jedná zřejmě výplatní pásku za březen 2004.

Z tohoto důvodu přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, avšak náhradu nákladů řízení nepožadoval a žalovaný nebyl úspěšný a ani mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto soud výrokem II. žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5.11.2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová